

T(R)ÒPICS

Carta a Ofèlia

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Good morning, Ophelia, are you honest? Amb tan sarcàstica salutació el príncep Hamlet trenca-va les vostres relacions amoroses. ¿Per què dubta ell de la teva honestat i et tracta de meuca? A partir d'aquell instant, dissortada Ofèlia, iniciaves el camí de l'autodestrucció. Però en realitat, tu què ets? Enamorada, ambiciosa, corrupta, espieta, obedient en excés als dictats del teu pare, després boja i finalment suïcida... Qui ets, Ofèlia? Una dona jove

enfangada en un món d'homes violents i ambiciosos. Sí? De viure, avui series una nova princesa Diana i objectiu de *paparazzis* i teleprogrames del cor. S'han escrit tractats sociofilosòfics i peces psicoanalítiques intentant descobrir l'origen de la teva bogeria. Uns s'inclinen per l'efecte del desencís sentimental, núvia abandonada; altres, per haver-te venut als interessos del teu pare que et va manar espieassis l'estimat Hamlet, traint-lo. Els més compassius amb tu asseguren que ets una de les primeres víctimes de William Shakespeare, qui, diuen, va posar en marxa una conspiració criminal adreçada a exterminar l'espècie femenina. Una

mena de boc expiatori, tu. L'anella més feble en la xarxa de la cultura humana basada en la mentida. Ben segur que les feministes instal·lades en la política t'aconseguirien avui un càrrec de responsabilitat d'acord amb la pactada paritat. De no haver-te llençat al riu i ofegar-te, ara series primera dama o, qui sap, presidenta d'un govern democristià o socialista. Vas córrer massa. Et vas precipitar, noia. ¿Ignoraves que en un món on impera la violència i l'ambició no hi ha lloc per a l'amor? Sona a melodrama de Hollywood, però és així. Com diria Sherlock Holmes, el teu és un crim perfecte: l'assassí i la víctima són una mateixa perso-

na. Tan sols podem concebre la unitat de la raça humana si podem concebre, amb tot el seu horror, la veritat d'aquesta equivalència essencial. Ofèlia, terrorista, vas posar trampes i vas caure de grapes en una d'elles. I no arruguis la cella, estimada: encara que una persona es vegi obligada a fer el que no vol, és responsable de la seva vida. De la mateixa manera que el somriure de la Mona Lisa s'ha després del retrat de Leonardo, els teus llargs cabells rossos encara suren en el riu fosc dels romàntics simbolistes. És el que va fer el preraphaelita Millais en el seu quadre. I et recordo els versos de Rimbaud: "*La blanca Ofèlia flota qual lliri gran/ La seva dolça bogeria discorre lentament /Recolzada en els seus amplis llins/Se senten les trompes de caca- ra en el bosc llunyà*"... Només la mort converteix la vida en un destí. Rep un suau petó.

la Mañana 14-8-05
X